

In het moment van terugkeer

Kees Hermis

VERLICHT MOMENT

Dat je jezelf op afstand ziet
in een verhaal als iemand die
zijn hond uitlaat, thuiskomt, het dagblad
leest en praat tegen de klok

Je denkt dat je een ander bent, het is
al laat, er is geen hond, en in het boek
waar je naar kijkt lees je niet wat er
staat of het moet zijn herinnering aan

Het trekken van de riem, de koude
winterlucht, de wind, de voordeursleutel
in het slot, het knisperen van de krant,
het tikkend uurwerk op de gang

Een droomgevoel dat openbreekt
en wordt vertaald in het moment
waarop je weet dat jij het bent
die man in dat verhaal

TERUGKEER

Wij voeren door een schaamspleet in de rotsen,
immense vulva die ons gaandeweg omsloot

ik dacht aan terugkeer, moederschoot en blijven,
terwijl wij langzaamaan landinwaarts verder dreven

gespannen luisterend in een soort schemerrood
hoe het geplons van onze riemen klonk, opklom in

echo's die vermenigvuldigd bleven hangen aan
de terrassen en de gewelfde steenmassieven
die zich verhieven hoog boven onze boot

een duizelingwekkend ogenblik dat ons
terugwierp op die wij ten diepste waren

mensen van nu, in werkelijkheid, breekbare
stervelingen die naar hun oorsprong varen